

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobců: a) V. H.,
b) nezletilý D. H.
oba státní příslušnost Arménská republika,
oba t. č. v Pobytovém a integračním středisku Havířov, sídlem 735 64
Havířov – Dolní Suchá, Na Kopci 5,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra,**
sídlím 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2019 č. j. OAM-1023/ZA-ZA06-K07-2017, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobcům nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).
2. Žalobci podali proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2019 č. j. OAM-1023/ZA-ZA06-L07-2017 žalobu, kterou následně doplnili podáním doručeným soudu dne 1. 3. 2019. Žalobci jednak obecně namítali porušení konkrétních ustanovení správního řádu, zákona o azylu a Úmluvy o právech dítěte. Konkrétně pak uvedli, že hlavním důvodem žádosti žalobkyně a) o udělení mezinárodní ochrany bylo dlouhodobé fyzické a psychické násilí ze strany jejího bývalého manžela (a otce nezletilého žalobce b), který je jejím synem). Poznamenala, že v pohovoru mimo jiné uvedla, že ji manžel znásilňoval. Poté, co se jí povedlo s manželem se rozvést, ji neustále nadále pronásledoval a snažil se ji přimět, aby se k němu vrátila, případně ji fyzicky napadal, vyhrožoval, že ji zabije. Domácí násilí neohlásila policii ani jiným státním orgánům. Neměla totiž důvěru v to, že by se jí ze strany příslušných autorit dostalo pomoci. Žalobkyně a) vyslovila přesvědčení, že domácí násilí, kterému byla dlouhé roky vystavena, představuje azylově relevantní skutečnost. V této souvislosti odkázala na konkrétní rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, z nichž citovala. Dále konstatovala, že v jejím případě přichází v úvahu kauzální nexus mezi pronásledováním a jejím pohlavím nebo příslušností k určité sociální skupině. Navíc i v případě, že by tomu tak nebylo, představuje jednání, kterému byla v zemi původu vystavena, vážnou újmu ve smyslu ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu. Poznamenala, že nosným důvodem neudělení mezinárodní ochrany je podle žalovaného skutečnost, že měla možnost využít ochrany příslušných státních orgánů Arménie, což však neučinila. Poukázala na to, že v případech tvrzeného pronásledování ze strany soukromých osob, jako tomu bylo v jejím případě, je posouzení reálné možnosti žadatele využít účinnou ochranu poskytovanou státními orgány, zcela stěžejní. Namítala, že rozhodnutí žalovaného je však v tomto směru v rozporu s požadavky článku 4 odst. 3 písm. a) Kvalifikační směrnice 2011/95/EU. V rámci posuzování existence účinné ochrany poskytované obětím domácího násilí v zemi původu se žalovaný omezil prakticky na popisování právního rámce, nikoliv však na jeho praktické uplatňování, což však s ohledem na požadavky vyplývající z uvedené kvalifikační směrnice nestačí. V napadeném rozhodnutí dle žalobkyně totiž chybí skutkové závěry v tom ohledu, zda by se jí skutečně mohlo dostat efektivní ochrany ze strany příslušných státních orgánů. Skutečnost, že se nedomáhala ochrany před jednáním bývalého manžela u příslušných orgánů, není dle jejího názoru v konkrétním případě nijak relevantní pro posouzení možnosti udělení mezinárodní ochrany.

Žalobkyně v daných souvislostech obsáhle citovala z konkrétních rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a poznamenala, že z označené judikatury plyne, že pro účely posouzení existence možnosti využití ochrany vlastního státu před nestátními původci pronásledování nestačí, pokud se žalovaný zabývá pouze tím, jak vypadá systém poskytování ochrany před kriminálním jednáním v dané zemi. Stěžejní je naopak posouzení otázky, jak tento systém funguje v praxi a zejména, zda samotný žadatel mohl spoléhat na to, že jemu konkrétně by zabezpečil účinnou ochranu před pronásledováním. Ukáže-li se, že tento systém jeví určité nedostatky v zajištění ochrany obětí domácího násilí, měl by se dále žalovaný zabývat tím, zda bylo po žadateli rozumné požadovat, aby ochranu tohoto systému nějakým způsobem vyhledal dříve, než se rozhodl z vlasti uprchnout. Dle žalobkyně obdobnými úvahami se však žalovaný v rámci napadeného rozhodnutí nezabýval dostatečně a nezajistil si pro účely posouzení této otázky dostatek relevantních podkladů pro vydání rozhodnutí. Poukázala na to, že z dostupných zpráv o zemi původu se podává, že ochrana obětí domácího násilí zůstává v Arménii závažným problémem. Odkaz žalovaného na novou právní úpravu, kterou přijal arménský parlament, není přesvědčivým důkazem toho, že by se jí dostalo efektivní ochrany v případě, že by ji vyhledala. Žalobkyně dále namítala, že žalovaný nepřihlédl k věku nezletilého žalobce b), poukázala na to, že během pohovoru uvedla, že bývalý manžel nezletilého nenapadal, avšak nezletilý byl svědkem násilí páchaného na ní, což mu způsobilo velkou psychickou újmu. Odkázala na ust. § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu a vyslovila názor, že je možné nezletilého považovat za osobu zranitelnou, což žalovaný ve svém rozhodnutí zcela ignoroval.

3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal především na odůvodnění napadeného rozhodnutí a relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu. Konstatoval, že při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti tvrzené žalobkyní a přihlédl k nim. Shromáždil k nim adekvátní informace o situaci v zemi původu a své závěry postavil na aktuálních informacích o zemi původu k datu vydání rozhodnutí. Vyslovil názor, že vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, zdůraznil, že žalobkyně měla možnost a mohla se domáhat účinné pomoci ze strany státních orgánů své vlasti, mohla využít i pomoc ze strany nevládních organizací. Na straně 9 napadeného rozhodnutí odkazem na zprávu MZV ČR uvedl, že v případě potíží se státními orgány v případě neúčinné pomoci, měla žalobkyně možnost podat stížnost na postup policie. Její neochota řešit problémy ve vlasti nevyplývala z toho, že by k pomoci neměla přístup, že by jí v tom někdo bránil, že by státní orgány či nestátní instituce byly v jejím případě nečinné, či že by skutečně měla opodstatněné důvody této pomoci nevyužít. Informace žalovaného o tom, že arménský parlament přijal nový zákon o domácím násilí a přistoupil k tzv. Istanbulské dohodě, má ve spise své místo zejména za účelem zohlednění situace v zemi původu pro případ návratu žalobkyně do vlasti, neboť dokládá Arménii podnikané kroky motivované cílem eliminovat problém domácího násilí a zlepšovat postavení osob mu vystavených. Odkazuje-li žalobkyně na případy domácího násilí na ženách v Arménii s tím, že úřady v těchto věcech nic neudělaly, dle žalované nedokládá, že by totéž nastalo u žalobkyně. Naopak zprávy založené ve správním spise dokládají, že žalobkyně měla reálnou možnost využít ochrany ze strany domácích institucí. K odkazu žalobkyně na to, že je zranitelnou osobou, žalovaný poznamenal, že se zabýval zdravotním stavem žalobkyně,

doloženými lékařskými zprávami. Vyžádal si další zdravotní zprávy a posoudil možnost léčby v Arménii a stav tamního zdravotnictví. Z jí doložených lékařských zpráv nelze učinit závěr, že by se aktuálně nacházela v přímém a bezprostředním ohrožení života. Žalobkyně má možnost své zdravotní problémy řešit v zemi původu. Žalovaný uzavřel, že po pečlivém posouzení celé situace žalobkyně a) a nezletilého žalobce b) není jejich případ možno podřadit důvodům zvláštního zřetele hodným, a tedy neshledal, že by žalobci splňovali podmínky udělení humanitárního azylu.

4. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). Soud přitom postupoval podle § 51 odst. 1 s.ř.s. a rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobci se na výzvu dle citovaného zákonného ustanovení ve stanovené lhůtě nevyjádřili. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno žádostí ze dne 7. 12. 2017. Žalobkyně a) požádala o mezinárodní ochranu pro sebe a nezletilého syna žalobce b). V žádosti o udělení mezinárodní ochrany, dále v rámci údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a v pohovoru k této žádosti žalobkyně a) kromě jiného uvedla, že oba žalobci jsou státními občany Arménie. Žalobkyně a) je rozvedená, má 3 děti, jedna dcera žije v Německu, druhá v Arménii, o syna osobně pečuje. Z vlasti odjeli v listopadu roku 2016. Cestovali do Německa, tam byli do 7. 12. 2017, kdy byli transferováni do České republiky. Z vlasti cestovali na základě platných cestovních dokladů a víza. S vycestováním jim pomáhal prostředník, doprovázel je do Prahy a jejich cestovní doklady zůstaly u něho. O mezinárodní ochranu požádala ve Spolkové republice Německo. Nezletilý bývá úzkostný, trpí nervozitou, výbušností. Ty problémy měl i v Arménii. Nebyla mu diagnostikována žádná nemoc, žádné léky neužíval, jiné problémy syn nemá. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně uvedla nebezpečí ze strany bývalého manžela, který ji chce zavraždit. Poté, co se vrátil z bojů v Náhorním Karabachu, byl psychicky narušený, choval se agresivně, napadal ji. Nezletilý měl z otce strach. Co se týče dalších skutkových zjištění z pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, soud v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť tam uvedená skutková zjištění jsou správná a korespondují s obsahem správního spisu.
6. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobkyně a) a nezletilého žalobce b) o mezinárodní ochranu je obava žalobkyně a) z jednání bývalého manžela, který ji během manželství pod vlivem alkoholu opakovaně fyzicky napadal. K fyzickým útokům docházelo i poté, co se žalobkyně a) se synem od bývalého manžela odstěhovala. Dalším důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je snaha žalobkyně léčit svůj zhoršený zdravotní stav v zahraničí.
7. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické, bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Arménii. Při posouzení žádosti žalobců žalovaný konkrétně vycházel z Informací MZV ČR č. j. 111005/2018-LPTP, ze dne 16. 5. 2018, č. j. 90855/2017-LPTP ze dne 14. 2. 2017,

Informace OAMP – Arménie – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 20. 6. 2018, Informace OAMP – Arménie – Domácí násilí: Aktuální situace, legislativa, státní a nestátní aktéři, azylové domy, ze dne 2. 3. 2018, Zprávy Mezinárodní organizace pro migraci – Údaje o zemi – Arménie 2017, Výroční zprávy Human Rights Watch 2018 – Arménie ze dne 18. 1. 2018, Výroční zprávy Freedom House – Svoboda ve světě 2018 – Arménie z ledna 2018, Informace Belgického oddělení pro dostupnost, Úřadu pro cizince, získané prostřednictvím Projektu lékařských informací o zemích původu, Přehled informací o zemi, a to ohledně dostupnosti zdravotní péče v Arménii z února 2018, dále ohledně dostupnosti léčby kardiovaskulárních chorob (hypertenze) včetně dostupnosti léků z listopadu 2017 a dále ohledně dostupnosti léčby posttraumatické stresové poruchy a depresivních poruch včetně dostupnosti léků z prosince 2017 a ohledně dostupnosti léčby psychotické deprese, posttraumatické stresové poruchy a degenerativní artritidy kolenních kloubů včetně dostupnosti léků a dále ohledně dostupnosti revmatologické, ortopedické a fyzioterapeutické lékařské péče v Arménii z března 2013.

8. Ze správního spisu se podává, že dne 10. 12. 2018 byla žalobkyni a) dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí výše uvedenými, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich využití. Žalobkyně této možnosti nevyužila s tím, že obecně nic dodat nechce, opakovala, že měla hodně problémů v rodině spojené s manželem, ten ji nutil odejít z domu, se synem zažili hrozné věci, dítě pak mělo zdravotní problémy, pomočovalo se, mělo z otce strach. Žalobkyně doložila 3 listy materiálů, a to potvrzení, že pracuje jako vyučující cizích jazyků ve společnosti Hotelová škola a obchodní akademie Havířov, dále smlouvu o výkonu dlouhodobé dobrovolnické služby pro organizaci ADRA a dodatek k této smlouvě a uvedla, že měla vysoký krevní tlak, byla proto v nemocnici a měla i migrénu. Proti zdrojům informací a způsobu jejich získání žalobkyně nevyslovila žádné námitky.
9. Krajský soud předně konstatuje, že jakkoli je smyslem práva azylu poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoli negativním jevem v zemi původu; azyl jako právní institut je společně s doplňkovou ochranou jednou z forem mezinárodní ochrany, avšak není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávným postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 125/2005-46).
10. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické a bezpečnostní situace v Arménii soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální k datu vydání napadeného rozhodnutí. Z celého kontextu rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný hodnotil ve svých závěrech tu skutečnost, že žalobce b) je nezletilý, také v pasáži, v níž se zabýval posouzením, zda jsou v případě žalobců dány důvody pro udělení azylu z humanitárního důvodu, rovněž při posouzení, zda nezletilému v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti.

11. V ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu jsou stanoveny důvody pro udělení azylu. Podle tohoto ustanovení se azyl udělí, bude-li zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatnění politických práv a svobod, nebo má-li odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
12. Pokud se týká podmínek pro udělení azylu dle ust. § 12 zákona o azylu, je nutno vyjít z toho, že žalobci tvrdili, že důvodem jejich žádosti je obava z jednání bývalého manžela žalobkyně a), který ji během manželství pod vlivem alkoholu opakovaně fyzicky napadal, přičemž k těmto útokům mělo docházet i poté, co se žalobkyně i se synem – žalobcem b), odstěhovala. Dalším důvodem její žádosti je rovněž snaha léčit zhoršený zdravotní stav v zahraničí. Obava ze soukromé osoby by mohla být důvodem pro udělení azylu pouze tehdy, pokud by orgány domovského státu, u nichž by se žalobci skutečně domáhali poskytnutí ochrany, nebyly schopny ochranu před takovým jednáním poskytnout. V případě žalobců však nejde o takový případ. Příslušnost žalobkyně k sociální skupině žen postižených domácím násilím, samo o sobě neznámá, že by žalobkyni a) a nezletilému žalobci b) měla být bez dalšího udělena mezinárodní ochrana dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Z celého kontextu odůvodnění rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že se žalobci v důsledku tvrzených obtíží s bývalým manželem žalobkyně a) a současně otcem nezletilého žalobce b), mohli obrátit na policii. Žalobci ovšem všech prostředků k ochraně nevyužili, přičemž nebylo zjištěno, že by státní orgány žalobkyni a) popisované jednání soukromé osoby (fyzické trestání, jiné domácí násilí) tolerovaly, či že by celé rodině nebyly schopny poskytnout ochranu. Žalovaný se zabýval situací v Arménii a shromáždil dostatek podkladů o možnostech ochrany tamními úřady, z nichž bylo zjištěno, že v zemi původu žalobců jsou dostupné prostředky k hájení práv. Žalobci sdělené obavy nelze shledat azylově relevantními ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu např. z rozsudku č. j. 3 Azs 48/2008-57 plyne, že v případě pronásledování soukromými osobami se postižená osoba musí vždy obrátit nejprve s žádostí o pomoc na vnitrostátní orgány v zemi původu, pokud není zjevné, že tyto orgány nejsou schopny či ochotny účinnou ochranu poskytnout. V případě žalobců se o tuto situaci nepochybně nejedná, neboť jak již výše konstatováno, z podkladů pro rozhodnutí plyne, že žalobci mají možnost v zemi původu obrátit se na policii. Relevantním argumentem pro zpochybnění dostupnosti ochrany občanů Arménie není nedůvěra žalobců v činnost tamní policie. V daných souvislostech soud odkazuje rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 479/2004-41. Odkázat lze rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 6 Azs 8/2003 ze dne 11. 3. 2004, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že „neučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že mu taková ochrana nebyla poskytnuta, příp. že by mu sice byla poskytnuta, ale neúčinně“. Protože se krajský soud zcela ztotožňuje se závěry žalovaného, v podrobnostech na ně odkazuje.
13. Žalovaný měl rovněž dostatek podkladů včetně informací od samotné žalobkyně a) pro případné rozhodnutí o důvodnosti postupu ve smyslu § 14 zákona o azylu,

s těmito podklady se v rámci svých úvah náležitě vypořádal, když otázku udělení humanitárního azylu hodnotil komplexně s přihlédnutím k rodinné, sociální a ekonomické situaci žalobců a v rámci správního uvážení nevybočil z mezí stanovených zákonem. Jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou. Z dikce § 14 zákona o azylu vyplývá, že humanitární azyl lze žadateli udělit jen v případech hodných zvláštního zřetele. Tyto případy je nutno posuzovat individuálně a pečlivě hodnotit okolnosti jednotlivých žádostí. Důvody zvláštního zřetele hodné jsou představovány zcela výjimečnými situacemi v podobě zvlášť těžké nemoci, zdravotního postižení či příchodu z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 2 Azs 8/2004). Na udělení humanitárního azylu není právní nárok a není na něj subjektivní právo. Udělení humanitárního azylu je tedy na úvaze ministerstva, jako správního orgánu, který o žádosti rozhoduje. Žalovaný náležitě přihlédl ke zdravotnímu stavu obou žalobců, přičemž nebylo prokázáno, že by vyžadovali odbornou lékařskou péči, která by v Arménii nebyla dostupná. Případná nižší úroveň zdravotnických služeb v zemi původu nemůže sama o sobě představovat důvod k udělení humanitárního azylu. Soud nepovažuje situaci žalobců za tak výjimečnou, která by přesahovala úvahu žalovaného správního orgánu o neudělení humanitárního azylu.

14. Soud rovněž souhlasí s názorem žalovaného, že v průběhu správního řízení nebyly zjištěny žádné skutečnosti, z nichž by vyplývalo, že by žalobci byli v Arménii v případě návratu vystaveni skutečně hrozícímu nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu. K institutu doplňkové ochrany, jakož i k jejímu rozdílu oproti institutu azylu se již opakovaně vyslovil Nejvyšší správní soud, který např. v rozsudku č. j. 9 Azs 11/2009-99 uvedl, že „institut doplňkové ochrany obecně zakotvuje ve vnitrostátní právní úpravě zásadu non refoulement, která zabezpečuje, že uprchlík nebude ani v případě, není-li mu z různých důvodů udělen azyl, vydán do země, kde by byl zásadním způsobem objektivně ohrožen na životě, svobodě či tělesné integritě. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je tedy poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodu taxativně uvedených v ust. § 14a zákona o azylu neúnosné, nepřiměřené či jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Aplikace institutu doplňkové ochrany se vztahuje k objektivním hrozbám po případném návratu žadatele do země původu, tedy k částečně jiným skutečnostem nastávajícím v odlišném čase, než v případě aplikace institutu azylu“ (obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 7 Azs 260/2014).
15. Dle názoru soudu žalovaný se přesvědčivě vypořádal s posouzením daného případu z pohledu doplňkové ochrany a soud se s žalovaným ztotožnil v jeho závěrech, proto zcela odkazuje na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí.
16. S přihlédnutím ke shora uvedenému soud neshledal v postupu žalovaného žádné pochybení. Žalobní námitku v podobě nedostatečného zjištění skutečného stavu (§ 3 správního řádu) soud neshledal důvodnou. Žalovaný v rámci správního řízení provedl podrobné dokazování. Jeho rozhodnutí pak vychází z těchto podkladů a z pohledu soudního přezkumu je jeho odůvodnění zcela dostatečné a přesvědčivé. Krajský soud tedy dospěl k závěru, že žalovaný nevybočil při svém rozhodování z mezí a hledisek stanovených zákonem.

17. S ohledem na shora uvedené soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
18. Podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobci ve věci nebyli úspěšní a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 29.04.2019

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně